

Et Blomsterdun var kommen sejlene gennem Luften ind over Bordet, og dette Skæbnens Sendebud, som det galdt om at holde sig fra Livet, dersom man ikke vilde mistænkes for at være hemmelig forlovet, fik dem alle til at springe op og puste af alle Kræfter.

Det var let at se, at alle Herrerne med Forkærlighed søgte at blæse Dunet over paa den unge, blonde Dame, der kaldtes Hr. Johansen, men hvis virkelige Navn var Frøken Sølling. Hun værgede sig tappert, blev helt kokliko i Hovedet af Anstængelse, mens hun langsomt retirerede bort fra Bordet med hele Sværmen efter sig. Tilsidst flygtede hun ud over Græsplænen, hvor de Sammensvorne fortsatte Forfølgelsen.

Den fallerede Provinskøbmand og Jægermesteren, der sad med sin Mariane omkring Livet, morede sig, saa deres Skuldre hoppede. Ogsaa Karsten var en interesseret Tilskuer. Han havde øjeblikkelig lagt Mærke til Frøken Sølling mellem de øvrige Damer, og idet han nu med Øjnene fulgte hendes slanke Skikkelse i Slagtummelen, blev han mistænkelig lang i Ryggen og mistede Farven.

Jytte, der af Høflighed ogsaa fulgte Dysten, mærkede af den Grund ikke noget. Men da de unge var faldet til Ro, efter at Dunet pludselig var blevet borte for dem, hviskede hun igen: